

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY PAUL MARGUERITE

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ!...

Σάν άρχισε ο Γαλλοπρωσικός πόλεμος ο Ντ' Ερστάλ δέν συλλογιζότανε παρά πώς νά πεθάνη. Ο άνθρωπος αυτός μέ την σπανία γενναιοδωρία και την δραστηριότητα κατόντιος πειθό άδύνατος κι' από ένα παιδί, γιατί πολλές συμφορές του ήρθαν μέσα σ' ένα χρόνο. Έχασε την περιουσία του ποτένι είχε εμπιστευθεί σ'όν πεθερό του τόν συμβολαιογράφο Ρανολέν ο οποίος καταχρόσθηκε και πολλούς άλλους κι' έφυγε. Γι'αυτά άπ' αυτό άλλην μεγαλείτερη δύστυχία τού ήρθε, ο θάνατος της αγαπητής του Σοσίλ, της γυναίκας του, χάριν της οποίας είχε παραιτηθεί άπ'όν στρατό και κράμασε τό σπαθί του σ'όν τοίχο. Έπασχε άκόμη από μιá άνεξήγητη άναμία, πού δέν μπορούσαν νά την θεραπεύσουν οι γιατροί, ούτε ο γλυκός ήλιος της μεσημβρινής Γαλλίας.

Και μόνον αυτά ; Όχι ! Έκείνα τά γράμματα πού βρήκε μέσα σ' ένα κομμοντιό της γυναίκας του, γράμματα από ένα άλλον, πού προδίδανε τόν εύτυχή έρωτά του, φαρμακόσανε τόσο τη ζωή του ώστε καταράστηκε την μακαρίτισσα ! Τού παρονοιάστηκε τέλος κι' ένας πόνος σ'όν στήθος πού σ'όν άρχη είχαν θραύσει, μα πού τώρα άδιόκοπα τόν πονούσε. Ο Ντ' Ερστάλ θ' αυτόκτονούσε άν δέν τόν εμπόδιζε ή μεγάλη του πίστις. Προτίμησε λοιπόν νά πεθάνη σιγά-σιγά άπ' την λύπη του. Γι' αυτό ο πόλεμος πού είχε άρχίσει τόν έσωσε !..

Σάν είδε νά φεύγουν οι λαλοί συντρόφοι του, σάν θυμήθηκε τό σύνταγμα του και τις όμορφες νύχτες πού πέρασε κοιμώμενος κατάχαμα, τυλιγμένος σ'όν κουβέρτα του και κυττάζοντας τ' άστέρια της Άφρικής, αισθάνθηκε θάρρος και παρηγοριά ξεχάνοντας τη φοιχή άπελπισία του, γιατί μόνον ή άγριότητα τού πολέμου ταίριαζε σ'όν τωρινή ψυχική κατάσταση του !

Άγαπούσε την πατρίδα του και προτιμούσε νά πεθάνη γι' αυτήν. Τέτοια άυτοκτονία θέταν πειθό εδγενής και θά χραιοίμενε γιά κάτι.

Μεμεγάλη δυσκολία έπέτυχε άπ' τόν Γ'λορηγό τών Στρατιωτικών νά επανέλθω σ'όν στρατό, και είταν πολύ τυχερός γι'αί έγήρεψε μιá θεοί άκρίβως σ'όν Ίλιπικό της Άφρικής.

Παράξενος πατριωτικός πυρετός τόν είχε πιάσει ! Ξαναπήρε τή θεοί λοχαγού σ'όν σύνταγμα τών όπλων οι συντρόφοι τόν υποδέχτηκαν ν' ένθουσιασμού, ζαναβόηκε παλπούς φίλους και νόμιζε πώς τίποτα δέν είχε άλλξει άπ' τόν καιρό πού παραιτήθηκε. Ταγματάρχης ήταν πάντοτε ο Σαμπράν Ντ' Ολι, ένας γερολύκος μ' άσπρα μουστάκια ζαναβόηκε και τόν έξάδερφό του Ντιμερίλ ύπολοχαγό.

Σ'όν άρχη τó κάθε τι προσκαλούσε τó ενδιαφέρον του. "Άμα ήρθε ή είδησι, πώς οι Πρώσοι κυρίεψαν τó Σαρμενρόν και νικήσαν σ'όν Βισμελούργ, τόν κατέλαβε μανία νά πολεμήση. Τό σύνταγμα του άπ' τó Λουνεβίλ τραβήχτηκε σ'όν Νανού και άπ' εκεί σ'όν Μέις.

Την 2 Αύγουστου έλαβε μέρος σ'όν πολιορκία τού Πόντ-ά-Μουσα και σ'όν έξοδο τών Πρώσων μ' μιá σπαθιά έσχισε τó κεφάλι ενός Ουλάνου. Άμα είδε τόν Πρώσο κατάχαμα μ' ένα πού άκόμα σ'όν αναβολέα, ο Ντ' Ερστάλ λυπήθηκε. Πιόδηξε άπ' τó άλογό του και θέλησε νά σπώση νά πλυγγωμένο μα άπάνω σ'όν σπώμα ο άξίωματικός ξεψύχησε. Ο Ντ' Ερστάλ ζανακαβαλλίκεσε σιωπηλός και λυπημένος. Τόν έπιασε οίγος κι' άπ' τόν πυρετό δ'όν τή νύχτα τά δόντια του χτυπούσαν.

Οι νίκες τών Πρώσων σ'όν Φορμπάχ και Βερθ τόν άπελπίσανε και λυπότανε πού θά νικήθη ή Γαλλία και θά καταστραφεί. Δέν παρερρέθηκε σ'όν μάχι της Γραβελόις και μέ την ίνη ύλη τού ήλιπου της Άφρικής άναγκάστηκε νά συνοδέψη τόν Αύτοκράτορα σ'όν Βεργέν. Ήταν τότε ή παραμονή της της Σεπτεμβρίου.

Τυλιγμένος σ'όν κουβέρτα του και πλυγγωμένος κατάχαμα μέ προσκέφαλο άπό χοιράδι ο Ντ' Ερστάλ άργησε νά κοιμηθί γι'όν έμπόδιζαν ή φωνές της περιπόλου, τά ρουθουνιόματα τών άραβικών άλλωγων, και τά βαρεία ροχαλιτά τών συντρόφων άξίωματικών. Τέλος κοιμήθηκε και είδε παράξενο όνειρο.

Είδε πώς ήταν παιδί άκόμη κι' έπαιζε μ' ένα χοιριόκι πού δέν έβλεπε τó πρόσωπό του γιατί τού είχε γυρίσει την ράχη. Άμα γύρισε πρós αυτόν είδε ότι ήταν ή μακαρίτισσα γυναίκα του ! Τόν έπιασε μιá άγωνία θυμούμενος της άπιστίας της' έκείνη γέ-

λιωσε και έγινε άφαντη. Τότε κατάλαβε πώς τόν είχε άπατήσει μ' ένα νέον άξίωματικό. Άπελπίστηκε γι'αί ήταν παιδί και δέν μπορούσε νά εκδικηθί. Άρχισε νά κλάιν.

Μά κάποιος τόν κυττάζε άπό πάνω άπ' τόν φράχτη τού κήπου, ένας άνθρωπος άκίνητος πού είχε καρφώσει τά μ'τια του σ'όν αυτόν. Τόν τρέμαζε αυτός ο ξένος γι'αί δέν μίλούσε. Τού φαινότανε πώς τού έμοιαζε πλύ σ'όν νά είταν άδερφός του. Έκείνη τή στιγμή έξύπνησε.

Λοιπόν σ'όν ξύπνησε ο Ντ' Ερστάλ κυττάζε πίσω άπό ένα φράχτη ένα ξένο όμοιο σ'όν εκείνο πού είχε δει σ'όν όνειρό του. Τόν είδε και τόν γνώρισε σ'όν μέσο σ' ένα καλλέριον, μέσα σ'όν διαγνή νύχτα. Ήταν ο ίδιος οξάνός του!.. Έφριξε γι'αί θυμήθηκε μιá στρατιωτική πρόληψη, πώς σ'όν δει κανείς σ'όν όνειρό του τόν ίδιο τόν έαυτό του ή' άποθάνη την άλλην μέρα ! Λοιπόν, είπε, σ'αίρο θά σκοτωθώ !..

Άμα σκεφθηκε αυτό ή σκιά έκείνη χάθηκε και ο Ντ' Ερστάλ παρατήρησε πώς πραγματικάς είχε κλάψει σ'όν όνειρό του, γιατί τά μουστάκια τού ήταν ύγρο!

Η ώρα μιας φθάσει. Άπ' τó πρωί ή κανονίς έξακολουθούσαν μέ μανία και ο Ντ' Ερστάλ βλέποντας νά πέφτουν τ' άλλαγα και νά τσακίζονται οι άνθρωποι έλεγαν : Και ή δική μου σειρά πλοιάζει !

Σάν πέρασαν τά δάσος της Γκαρίνς νάμισε πώς ήρθε ή ώρα του. Η όβιδες πέφτανε μέσα σ'όν δένδροι τερζίζοντας τά κλαδιά. Οι ίππείς σκωμένοι άπάνω σ'όν χαιπή τών άλλωγων περνούσαν άνάμωσο άπό τούς θάμνους. Τά κλαδιά τραβούσαν τά κασέτα τών ίππέων σ'όν πέραςμα και έστρώσανε ή γη μέ αυτά. Ο Ντ' Ερστάλ μέ κάθε τρώπον κατώρθωσε νά μη χροσι τ' κασέτα του. Ήταν φρεσκοξυριομένος άπ' τó πρωί, φορούσε καινούργιο μουσούντζι κι' άσπρα γάντια σ'όν νά πιάγαν σ'όν κανένα χορό !..

Έξω άπ' τó θφανιμένο δάσος και τ'όν χάος τών πεσμένων δέντρων και τών ξεκοιλιασμένων άλλωγων ο Ντ' Ερστάλ άνόσινε. Μέσα τού έλεγε πώς σ'όν λιγάκι θά γλυτώση άπ' τά βόσανα ! και έννοιωσε ένα οίγος άνατριχιαστικό και εύχάριστο, όχι άπό φόβη, μα γι'αί προσηοθανότανε τόν μεγάλο κίνδυνο πού απλοιάζε !..

"Ποσο", έφαγε ένα κομμάτι ψωμί και σοκολάτα και ήπιε άπ' τó φλασκί τού ύπνεότου του. Επιθεώρησε άτάραχα την ύλη του, τά σφιζήματα τών σελλών και τά χαλινάκια τών άλλωγων. Σ'όν διάστημα αυτό όβιδες πέφτανε και σφ'ιρες περνούσαν σφωρίζοντας.

"Ένα κομμάτι όβιδας πέρασε άπ' τó μανίκι τού Ντ' Ερστάλ και χτύπησε τ' άλλόγο του σ'όν λαιμό. Τό ζών σωρίστηκε νεκρό. Έκείνος σπώθηκε και ζανακαβαλλίκεψε δεύτερο άλλόγο. Την ίδια στιγμή ο Στρατηγό Νευκρά ήρθε και διέταζε έφοδο.

Φρίκη κατέλαβε όλο τó σύνταγμα. Τ' άραβικά άλλαγα χορεύανε και σπκωνόντουσαν όρθια. Ο Ταγματάρχης Σαμπράν Ντ' Ολι βόδιζε μ'αίρος μέ τó άραβικό άλλόγο τού μέ σιτημένα μουστάκια σ'όν γάιτανε σ'όν επιθεώρηση και γυρίζε τó σπαθί του σ'όν άνεμόμυλο.

"Ευφρός ! γ'ώναζε, βήμα ταχύ ! Ο Ντ' Ερστάλ γύρισε και είδε τόν επίλαρχον Μανωαλέρ τεντωμένον όπως σ'όν παρατάξεις, και τόν ξάδερφό του Ντιμερίλ πού γελούσε νευρικά. Ο Στρατηγό Νευκρά έφώναζε. — Έμφρός, έφοδον !

"Άμα άκούστηκε ή φωνή αυτή μέθη έπιασε όλους. Ο Ντ' Ερστάλ σφίγγει τά δόντια του, τά μ'τια του κοκκινίζουν, σφίγγει τ' άλλόγο του και άνασάνει δύσκολα, ή λαβή τού σπαθίου του δεμνήν με τó μανδύλι σ'όν φοβήτα του και τά δάχτυλα του ! Είνε άνυπόμωνος νά χτυπήση, νά σκωτώση, νά σπών Πρωσοίκες περικεφαλαίες, γ' άνοιξη στήθη !

Τ' άλλόγο του πετά μέ τρελλά τρέξιμο π'όντωντας θάμνους και τ'έφρους. Οι μαύροι Πρώσοι τού πεζικού φανήκανε. Όλα κρημνίζονται, μιá όβιδα χτυπά τ' άλλόγο τού Ντ' Ερστάλ και

Είνε άνυπόμωνος νά χτυπήσει, νά σκωτώση ..

ζανακαβαλλίκεψε δεύτερο άλλόγο. Την ίδια στιγμή ο Στρατηγό Νευκρά ήρθε και διέταζε έφοδο.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

(ΤΟΥ PIERRE VEBER)

ΤΙΚΑΝΕΙ Η ΜΑΡΙΑ;...

Είπε η ώρα εξ τὸ ἀπόγευμα. Ὁ κ. Σάρπ συναντᾷ ἕνα παλιὸ τὸν φίλο, τὸν λοχαγὸ Ἔντρον...

- Πούδν περιμένεις ἐδῶ; ρωτᾷ ὁ Σάρπ τὸν φίλο του, ἀφῶν χαριετηθῆκαν.
- Δὲν βλέπεις; περιμένω νὰ βγοῦν οἱ μοδιστροῦλες.
- Ἐχεις καμμιά φιλενάδα;
- Ὁχι πρὸς τὸ παρὸν... μετὰ δύο ὥρες ὁμοι νομίζω πῶς κἄν θὰ γίνῃ...

Ἐνῶ περπατοῦσαν μαζὶ ὁ Ἔντρον ἀρχίζει νὰ ἐξηγῆι στὸν φίλο του, τὸν συννηθισμένο του τρόπο πὸν κατακτᾷ τὰ θῆλα :

- Στέλεμαι, πού λες, στὴν πορτὴν ἐνὸς μοδιστροῦδικοῦ κ' ἐξετάζω μὲ προσοχὴ τίς μοδιστροῦλες, πὸν φέρνουν. Ὅταν δῶ καμιά νὰ μ' ἀρέσῃ, τὴν ἀκολουθῶ, τὴν πλησιάζω καὶ τὴν καταλλήρη στιγμή λέω στὸ χαριτωμένο πλάσμα μὲ ὄφρος εὐγενικό αὐτὲς τίς ἀπλὲς λέξεις :

- Τὶ κάνει ἡ Μαρία;
Ἡ νέα σταματᾷ ἐκπληκτικὴ καὶ μὲ κνττάζει, Σκέπτεται βέβαιον ἡ καυμένη: «Τὶ μοῦ λέει αὐτὸς ὁ Βλάκας;»

Ἐγὼ ξαναλέω μὲ περισσότερην εὐγένεια:
- Εἰσθε, μοῦ φαίνεται, σοῦ μεγάλου οἴκου Σνόρφο καὶ Κάλ;
- Μάλιστα, κύριε.

- Συγχορηγᾷτε μὲ γιὰ τὸ θάρρος μου. Συνδέομαι μὲ μιά ἀπὸ τὰς συναδέλφους σας, ἡμῶνα ταξεῖδι, καὶ ἐπειδὴ δὲν τὴν συνάντησα σήμερα στεναχωρήθηκα πολὺ. Ἐλαβα λοιπὸν τὸ θάρρος νὰ σὰς πλησιάσω καὶ νὰ σὰς ρωτήσω τί κάνει ἡ δις Μαρία;

Ἐδῶ, φίλε μου, πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὅτι σὲ κάθε μοδιστροῦδικο θὰ ὑπάρχει ἀσφαλῶς μιά Μαρία. Συνήθως ὑπάρχουν καὶ δύο, ὁπότε ἡ ὁμορφη συνομιλήτριά μου μὲ ρωτᾷ μὲ τὴ σειρά τῆς:

- Ποιά Μαρία ἡ Ρατὲς ἢ ἡ Πιζῶ;
- Δὲν ξέρω τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας, λέω ἐγὼ. Δὲν μοῦ εἶπε παρά μόνον τὸ μικρὸ τῆς ὄνμα... Τὴν γνῶρισα πρὸ ἐνὸς περικοῦ μηνὸς καὶ τὴν συμπαθῶ πολὺ. Θὰ σὰς τὴν περιγράψω.

Εἶπε μιά νέα μετρίου ἀναστήματος, μὲ καστανά μαλλιά, μὲ μάτια γαλανὰ καὶ μὲ τὴ μύτη λίγο πρὸς τὰ πάνω.

- Ἄ! Ἄ! Ἄ! ἀπαύτῃ ἡ νέα κατάλαβα, εἶναι ἡ Μαρία Ρατὲς. Καὶ τὴν ἀγαπᾷτε;

Αὐτὸ σημαίνει, φίλε μου, πῶς τὸ πνυλὸ πιάστηκε, στὸ δίχτυ. Ἡ νέα εἶπε πειὰ ὅλο περιέγραψα. Ἐχει μπροστὰ τῆς τὸν φίλο τῆς Μαρία, αὐτῆς τῆς τονηρῆς πὸν δὲν εἶπε τίποτα στὸ ἐργαστήριον. Πρέπει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα γιὰ νὰ τὰ διαδόσῃ σὲς φιλενάδες τῆς.

Κι' ἐγὼ ἀρχίζω ἀμέσως νὰ ἀπαντῶ οὐτὰς ἐρωτήσεις τῆς. Ἄν τὴν ἀγαπᾷ; Βέβαια! μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδίας μου. Τῆς διηγοῦμαι ἕνα θαυμάσιον φανταστικὸν ἐρωτικὸν εἰδυλλιον. Πῶς ἔχω χάσει δὴθεν τὴ λατρευτὴ μου γυναίκα καὶ πῶς ἤμουν ἀπαρηγόρητος, ὅταν συνήντησα τὴν Μαρία. Τῆς μίλησα καὶ τόσο τὴν συνεχίνασε ἡ μακροχρῆστικὴ μου ἱστορία πὸν μοῦ ἐπέτρψε νὰ γίνω φίλος τῆς...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συνομιλήτριά μου ἀφήνει τὸ αὐστηρὸ ὄφρος πὸν εἶχε στὴν ἀρχῆ. Σκέπτεται ἀσφαλῶς ὅτι ἡ Μαρία εἶνε πολὺ τυχερῆ ν' ἀγαπιέται ἀπ' ἕναν νέο ὄσαν κ' ἐμένα, τόσο εὐγενικό καὶ... ὄχι καὶ ὄσχημο. Νομίζω μάλιστα ὅτι ἡ Μαρία δὲν εἶνε ἀνταξία μου καὶ μοῦ λέει σκεπτικῆ.

- Τὶ κρίμα ν' ἀγαπᾷτε τὴ Μαρία! Τὶ τῆς βρῖσκειται; Δὲν πιστεύω νὰ τὴν περνᾷτε γιὰ ὁμορφη;...
- Τὶ τῆς βρῖσκω; οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω. Ὁμορφη; ἀσφαλῶς

τὸν ρίχνει κάτω, ἀναίθνητο μέσα σὲ ἀϊματα' ἐκεῖνος δὲν βλέπει πειὰ πηρὰ ὄννεφα! Ἡ φουρτοῦνα τῆς ἐφόδου, ὄλο αὐτὸ ἰδὸ κύμα τῶν ἀνδρῶν, εἶχε περάσει ἀπὸ πάνω του! Κάτι μαῦρον ἄγνωστο ὄαν βέλο πέφτει σὲ μάτια του καὶ τελειώνει, τελειώνει...

Μιά μόνο σκέψις λάμπει σὸν ματωμένο ἐγκέφαλό του. Βλέπει, νοιώθει πῶς ὄλα εἶσι πάνε καλά, κ' ὄ, ὄ, ὄ ἡρωικός του θάνατος εἶνε ὁμορφος καὶ σωτήριος! Δὲν σκέπτεται πειὰ τὴν γυναίκα του γιὰτι εἶνε μακρὰ! οὔτε κείνον πὸν σκότωσε! Σφίγγει μέσα σὲ φούχτα του λίγο χορτάρι, δὲν βλέπει πηρὰ ὄννεφα καὶ ὄννεφα, ὄλα φαίνονται ὄσκηρα...

Τότε ὁ Νε' Ἐρσὶτὰλ νόμισε πῶς νύχτωσε καὶ πέθανε χωρὶς ψυχομαχητὸ!...

Paul Margueritte

ὄχι. Εἶνε ὄμως χαριτωμένη.

- Ἔτσι ἔ; Δὲν εἶσατε καὶ δύσκολος βλέπω: Καὶ ὄμως εἶνε κοντῆ, χοιτηρῆ, μακροπρόσωπη... Τὴν ξέρω δὰ καλύτερα ἀπὸ σὰς εἶνε ἡ πειὸ στενή μου φίλη. Κι' ἐπειτα ξέρετε; Κι' ἡ διαγωγή τῆς δὲν εἶνε ἀμειπτος. Λένε πολλὰ γι' αὐτὴν... Ἡ ἴδια μοῦχει διηγηθεῖ τὸν κόσμου τίς ἐρωτικὰς περιπέτειες...

- Εἰσθε λοιπὸν στενή τῆς φίλη; Μὰ πῶς ὀνομάζεσθε;
Μοῦ λέει ἕνα ὄνομα: Ἰουλιὰ Λαμπιέρ ἢ Σαρλότα Ταβέρς. Ἐγὼ βγάξω τότε μιά φωνή:

- Ἰουλιὰ; μὰ σεῖς εἶστε λοιπὸν ἡ Λίτσα;
- Ναι, σὰς μίλησε γιὰ μένα;
- Σπυχνά... Φαίνεται ὄμως πῶς δὲν σὰς ἀγαπᾷ! Μοῦ εἶπε γιὰ σὰς πράγματα πὸν ντρέπομαι νὰ σὰς τὰ πῶ.

Ἡ νέα μένει σκεπτικῆ... Σκέπτεται «Ἄ! μὲ κατηγορᾷς παλιὸ βρωμῖτσα στοὺς φίλους σου! Τώρα θὰ δῆς! Κι' ἀρχίζει νὰ μοῦ λέει γιὰ τὴ Μαρία, τὴ στενή τῆς φίλη, ὅτι κακὸ κατεβάσει τὸ μικρὸ τῆς κεφαλῆς. Τέλος προσθέτει:

- ἴσως δὲν ἔνανα καλὰ νὰ σὰς τὰ πῶ ὄλα αὐτὰ, ἀφῶν τὴν ἀγαπᾷτε. Ἄλλα εἶναι ἡ πόρρα νὰ κρατηθῶ... Εἶνε κρίμα νὰ γελᾷ ἕνα νέο ὄσαν καὶ σὰς...

- Μὰ μὴ νομίζετε δὰ ὅτι τὴν ἀγαπᾷ στὰ σέβαρ. Σὰς εἶπα ὅτι ἡμῶνα λυπημένος, ζητοῦσα νὰ παρηγορηθῶ κ' εἶσι συνδέθηκα μαζὺ τῆς. Νὰ σὰς πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν μοῦ ἄρρεσε πραγματικῶς. Τὸ ὄνειρό μου ἦταν πάντοτε νὰ γνῶρισω μιά νέα ἔξυπνη, ὁμορφη, εὐχάριστη, μὰ τέλος πάντων τοῦ εἶδους σας...

- Ὁ, σωπάστε!
- Νὰ σωπάσει; Κι' ὄμως ἀπ' τὴν στιγμή πὸν βρῖσκομαι κοντὰ σας κατάλαβα ὅτι εἶμαστε ὄ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον.

- Θὰ τὸ πῶ τῆς Μαρίας!
- Πέστε το, κέστε τῆς ἐπίσης ὅτι σὰς βρῖσκω θαυμάσια, γοητευτικῆ, γλυκυτάτην!...

Αὐτὸ πὸν λές, φίλε μου, φθάνει. Τὸ πνυλὸ πιάστηκε. Ἐπειτα ἀπὸ δέκα λεπτά, πηγαίνουμε καὶ τρώμε μαζὶ, κατόπιν πᾶμε σὲ κανένα θέατρο κ' ἐπειτα, ἐπὶ τέλους ἡ μικροῦλα χάνεται ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ μένα...

B'.
- Ἀλήθεια, ρωτᾷει τώρα ὁ κ. Σάρπ, τὸ κόλπο σου πετυχαίνει πάντοτε;

- Ἐννὰ φορὲς σὲς δέκα. Ἀλλὰ νὰ, θὰ κρῖνης καὶ μόνος σοῦ, Βλέπεις αὐτὴ τὴν ὁμορφη κοπέλλα κεῖ κάτω; Ὁ τὴν πλησιάζω!

Πράγματι ὁ Λοχαγὸς τὴν πλησίασε, ἀπεκαλύφθη κ' ἐπέρφερε τίς θαυματοῦργες λέξεις:

- Τὶ κάνει ἡ Μαρία;
Σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση ἡ νέα στάθηκε, τὸν κνττάξε καλὰ καὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ φωνῆ πὸν ἀκούστηκε ὄς τὸ ἀπέναντι περὸ ὁδρόμο:

- Ἄ! σεῖς εἶσατε λοιπὸν; Σήμερα δὲν ἦρθε, μοῦ παράγγειλε ὄμως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἂν δὲν τῆς δώσετε τὰ λεπτά πὸν τῆς χρωστάτε δὲν ἦσατε παρὰ ἕνα καλὸν ἄνθρωπος!

Ὁ λοχαγὸς ἔκανε μεταβολὴ κ' ἐφυγε μὲ βῆμα ταχὺ ντροπισμένο... Αὐτὴ τὴν φορὰ κατὰ διαβολικὴ σύμπτωση, τὸ κόλπο του ἀπέτυχε ὀκτῶς...

Μετφρ. Θ. Καλλ.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἔρωτες ὄρες γυρτὸς κὶ ἀπὸ κλάμα πνιγμένος συλλογίζομαι τόσα πούχω πὰ ἰσομονήσει' λίγα χρῶνια περάσαν κὶ ὄμως εἰμ' ἕνας ἕνεος, γιὰ ὄλα ἐκεῖνα πὸν τᾶχω σπὶ ζωῆ μου ἀγαπῆσει.

Ἐνας ἔρωτς μονάχα δὲ θρηνεὶ πεθαμένο, κὶ ἂν ἐπέθανε αὐτὸς ἄλλον ἔχω ἀναστήσει σπὶ ζωῆ μου κὶ ἂν εἶμαι νικητῆς, νικημένοι κάποια ἀγάπη θὰ μείνει καὶ μ' ἐμένα θὰ ὄρῃσει

Συλλογίζομαι ἐκεῖνα πὸν ἀγαποῦσα παιδάκι καὶ πὸν τίποτε τώρα δὲ μοῦ δίνουν, δὲν εἶνε... Ὁ Νουφιέ κ' ἐσένα Ἐπιτάμει ὄρῃσει!...

Τὰ λουλούδια, οἱ χαμπάνες, τ' ἀγαμένο κερὰκι, σὸν φτωχοῦ Νοζωραῖον τὸ χορμὶ κάποιο ὄσκηρι... Σὰς ἐξέχασα; Τότε γιὰτι κλαῖω σὲ μ' ἄσκη; Μῆτσοσ Παπανικολάου